

КОЛЕДНО ДЪРВО.

Растѣха въ гората борче и елхица, братче и сестрица. Отврѣхъ високитѣ скали тѣ гледаха бѣлия грѣбъ на планината, заледенитѣ брѣгове на поточето долу, въ тѣснината, и широкото поле, покрито съ прѣспи. Леденъ вѣтъръ съскаше и прехвърляше снѣга отъ скала на скала.

— Отде идешъ, вѣтре? — питаха братчето и сестрицата.

— Отдалекъ ида, отдалекъ, — отврѣщаше вѣтърътъ.

— Дето съмъ билъ азъ, вие никога не ще отидете.

— Хубаво ли е тамъ?

Вѣтърътъ за малко затихваше и почваше да разказва, що е видѣлъ по градоветѣ и селата. Борчето и елхицата слушаха. Слушаха и по-старитѣ дървета, цѣли наведени. На всички се искаше да видятъ хубавитѣ топли кжши, дето бѣ надничалъ презъ прозорцитѣ стариятъ вѣтъръ. Всички жадуваха да погледнатъ свѣтналитѣ стаи, дето хората се прибиратъ по празници да се веселятъ. Щѣше имъ се да послушатъ пѣснитѣ и приказкитѣ, да погледатъ подарѣцитѣ.

— Много ми се иска да отида тамъ, — казваше борчето на елхицата.

— И мене ми се иска, — думаше сестрицата, — но това не е за насъ. Ние никога не ще отидемъ тамъ. Па и тукъ е хубаво. Ще се стопи снѣгътъ. Ще нацѣфтятъ пѣстри цвѣтя. Ще запѣятъ въ гората птичкитѣ. Ще се чуятъ звънцитѣ на стадата. Овчаритѣ ще за-свирятъ съ кавали. Кротко слънце ще изгрѣе. Бѣли облачета ще плъзнатъ по небето. И тукъ е хубаво!

Цѣла нощъ борчето си мисли за далечнитѣ хубави мѣста, дето е скиталъ вѣтърътъ. А елхицата се сгуши подъ снѣга и заспа. На заранѣта дойдоха селяни съдебели кожени ржкавици, съ брадви въ ржце. Когато борчето ги видѣ, зарадва се. „Ще ме отсѣкатъ, — си помисли то, — и ще ме отнесатъ въ града. Наистина, малко ще ме заболи отъ сѣкирата. Но колко хубаво ще